

mamei, plecată în lumea fără timp

Teodor Dume

mamei, plecată în lumea fără timp

copilul din mine agită cerul și plânge
cu mâinile lui desenează pe cer
un Dumnezeu tânăr
există o relație între ei
de parcă s-ar ști
de undeva
iată îi spune copilul
ți-am desenat un măr
jumătatea cea mare ți-o dau ție
cealaltă o păstrez pentru mama
să-i spui lucrul ăsta
și să-i mai spui că tata s-a dus
într-o dimineață devreme în pădure
după vreascuri și nu s-a mai întors
hornul de la casă a căzut
peste iedera urcată până la cer
cireșii au privirile pline cu flori
poarta se zgâlțâie în balama
ruptă de anul trecut
duminică
bătrânele satului
cu mâinile sorojite de vreme
au îngenunchat lângă altar
clopotul a bătut în dungă

s-a dus și mătușa...

anul ăsta nu vom împodobi bradul
să-i spui că răsăritul caută pământul
și-l țin aproape de piept
pentru ziua în care
ne vom întâlni...

să-i spui și asta
înlăuntrul meu se face târziu
contaminez spațiul dintre mine și cer
nu mai pot rămâne aici
nu mai pot privi îndărătul zilei
ochii mei sunt plecați să caute înțelesuri
cerul e cusut pe la margini cu lacrimi

POEZII ONLINE

împing durerea printre rugăminți
și aștept...